

גונזה העצלן

יוסף לאדה

מתוך "סיפורים שובבים"

סמוך לכפר 'ביצת הצפרדע', בבית נחמד חיה האלמנה שובנקו עם בנה גונזה. הייתה זו אישה חרוצה ומבוקר מוקדם ועד ערב מאוחר עבדה לפרנסתה, השתדלה להרוויח פרוסת לחם לעצמה ולבנה.

גונזה היה כבר בן עשרים, בחור בריא וחזק כמו עץ אלון אך קשה היה למצוא עצלן גדול ממנו. ימים ולילות שכב גונזה על התנור וכשרצה לפהק ביקש מאמו שתפתח לו את הפה. מלאכה מיותרת וקשה הייתה לו להתהפך לצד שני ולעתים טען שמגיע לו כסף כדי יעשה דבר כזה! וכשבלילה

התהפך מצד לצד בעצמו, הרי חישב את הדבר כעבודת שעות נוספות.

לב רך היה לאמו, ובמקום לקחת מטאטא ולגרש את בנה מהתנור, עוד הצדיקה אותו לפני השכנים: "לא קל לו, למסכן. הוא כל הזמן מתבשל על הלבנים החמות כמו דג במחבת" ומוסיפה "אם יבוא לו מזל - יימצא אותו גם על התנור." כאלה האמהות שלנו!

יום אחד שכב גונזה הרבה זמן על צד אחד ורצה כבר להתהפך לצד שני. אלא שאמו לא הייתה בבית כדי לסייע לו וגם אף אחד מהשכנים לא ניכנס לעזרה. גונזה התחיל כבר להתלונן על אנוכיות של האנשים כשפתאום נפתחה הדלת ולחדר נכנסה אישה זקנה, קטנה וגבנונית. היא הביטה סביב החדר כאילו חיפשה מישהו ואז ראתה את גונזה על התנור.

"סבתא, תהפכי אותי לצד שני!" מלמל גונזה.
"מה אתך, בחור? לא אוכל לעשות זאת!" ענתה
הזקנה "יקירי, אני מגדת עתידות. באתי לנבא מה
יקרה לך בחיים. בעצם באתי לעשות זאת כשרק
נולדת, אך פגשתי בסביבה שכנה ושוחחתי אתה

עד עכשיו. וכך הנבואה שלי איחרה בעשרים שנה.
ולא רק לך. ראה, כשטוניק, בנו של ראש הכפר,
שכב עוד בעריסה הייתי צריכה לנבא לו שיטבע
בגיל שש. והטיפש הזה מתחתן מחר!
ולך מחכה גורל מצוין, תהיה בריא ומאושר, תחיה
הרבה זמן ובגיל עשרים ואחד תהרוג דרקון,
תשחרר נסיכה ותתחתן אתה. טוב. אוכל עכשיו את
הדייסה שלך ילד! כל טוב לך! שלום!"
גונזה הסתכל על הסבתא בפה פעור. הוא רצה
לבקש שתנבא דבר מה אחר אך לא הספיק
להתעשת והמגדת נעלמה.
"שהשד ייקח את הזקנה עם הנבואות שלה!"
התמרמר גונזה "ועכשיו היא נעלמה! איך אדע
איפה למצוא דרקון? האם יכתבו עליו בעיתונים,
ברדיו, יפרסם אותו כרוז עם תוף, אקבל מברק, או
אשמע עליו ברכילות? וחוץ מזה - למה לי לדאוג?

ממילא לא ארד מהתנור!"
כשגונזה סיפר לאמא מה מצפה לו היא צלבה את ידיה וקראה:
"אתה זוכר שאמרתי כי אושר גדול מצפה לך? והוא לא אחרי ההרים!"
והיא רצה לשכנים כדי להתחלק אתם בשמחה שלה.
למחרת אצל שובנקו לא נסגרו הדלתות. מהבוקר באו אליהם רוכלים שהציעו לגונזה סחורות: שטיחים, מגהצים, פחיות כרוב חמוץ, פחם בזול ודגים כבושים. ואחר כך באו שכנים ושכנות, סבים וסבתות. כולם שאלו קודם כל מה יקרה לגונזה, איפה שובנקו תקנה סוכר, קפה, קמח, מתי תגיעה הנסיכה והאם היא תעבוד עם אמא שובנקו במשק הבית. האם יהיה נאה לאמא להחזיק פרה וחזירים כשגונזה יהיה למלך? האם היא תדע לשוחח עם

המלכה, האם היא תמכור את הבית שלה ותעבור אל בנה לעיר הבירה?
על כל זה גונזה בכלל לא שם לב. הוא המשיך לשכב על התנור והיה מרוצה מאוד. בחדר הסתובבו שכנים והם תמיד יכלו לעזור לו להתהפך מצד לצד. והם עשו זאת ברצון והפכו אותו כמו אווז על שיפוד, כדי שלא יישרף על התנור עד ההכתרה שלו.
רק האל ידע מה רצו לדעת ועל מה דיברו כל האנשים האלה. רק סבא קרתין היחידי לא שאל דבר אלא רק חזה:
"תראו שאת העצלן אף אחד לא יצליח להוריד מהתנור! אנו נצטרך להעמיד את כס המלכות על התנור כדי שגונזה יהיה למלך שלנו!"
והאיכר במבאס חקר בזהירות את אמא שובנקו - אולי היא תספר איפה אפשר למצוא מגדת עתידות.

צעק "אתה חושב שאני צוחק, מתבדח? אני יושב בצד הדרך, מחכה לגונזה שילך לעולם הגדול לחפש את אושרו, והוא שוכב על התנור כמו כלב במלונה! חיכיתי שתביא לי כיסן עם פרג ותרווה את

הוא יהיה מוכן לתת תרומה כספית ניכרת לזו שתנבא לבנו טונדה נשואים עם נסיכה.
עבר זמן. הנבואה לא התגשמה וגונזה נרגע. הוא קיווה שהדרקון בינתיים נחנק כשניסה לבלוע איזו נערה.
אך הוא טעה.
בוקר אחד לשובנקו הגיע ואשק, בנו של שכן, והודיע:
"גונזה, על הכביש ליד האגס הבר יושב זקן אחד ושולח לך פקודה: מיד ללכת לעולם ולחפש את האושר שלך!"
"לא מעניין אותי!" קרא גונזה "מצא זמן לשלוח אותי אחרי האושר כשבחוץ יורד גשם שוטף!"
הנער חזר הביתה וגונזה נרדם. ולמחרת נפתחה דלת ביתה של שובנקו ולחדר ניכנס איש זקן רוגז.
"גונזה, ייקח אתך השד! מה אתה עושה, בטלן?"

הרעב שלי. אתה צריך לקבל אצלי חרב קסומה,
ואתה לא בא ולא בא. אני כבר מזמן צריך לעבור
לאגדה אחרת! עכשיו רד מהר ותן לי את הכיסן עם
פרג!"

גונזה לא נע ורק ברגל הצביע על המדף שעליו
עמד סל עם כיסנים.

"חכה בטלן, ארביץ לך מכות כל כך חזק שתקפוץ
עד התקרה!" כעס הזקן "אני בכלל לא צריך את
הכיסן שלך, אבל כל חיזוי צריך להגשים! נו, וכך
חשבת! בסל רק עוגיות גבינה ואין כיסן עם פרג.
אוך! שתיקן ינשוך אתך! שוב הסתבכתי בסיפור
משונה! מספיק לי! כל טוב לך ושלום!"
"ואיפה החרב הקסומה שלי?" קרא גונזה אחרי
הזקן.

"מה? שאתן לך חרב קסומה תמורת עוגית גבינה!
תשכך מזה. תן לדרקון בראש בדבר כלשהו וזה

הכל!"

עכשיו גם העצלות לא מנעה מגונזה להתרגז:
"אין מה לומר, סבא טוב מהאגדה!" הוא קרא אחרי
הזקן. אבל זה הלך וכעבור רגע גונזה הפסיק
לחשוב עליו.

שבוע שלם לא הטרידו את גונזה. הוא התגלגל על
התנור החמים והרגיש נהדר. אבל ביום ראשון
הגיע לבית של שובנקו איש שמן אחד. הוא שאל
על גונזה וכשגונזה ענה השמן התיישב על הספסל,
נאנח קשות והתחיל לנגב זיעה ממצח. אחר כך
אמר בנימוס:

"אני, אדון שובנקו, קונדאר, מנהל מסעדה 'תולעת
זהב' בבעיר הבירה."
"אז מה?" שאל גונזה.

"עניין לי חשוב אליך, מר שובנקו" המשיך האיש
השמן "עיר הבירה שלנו כבר כמה ימים באבל.

ואני, כבודו, אסביר לך מדוע. לא רחוק מהבירה המלכותית התיישב דרקון גדול ששלח את המזכיר שלו ודרש שכל יום יתנו לו לארוחת צהריים נערה אחת. הנהלת העיר שלחה לדרקון כל יום קורבן: פעם אחת מעץ, פעם שנייה מסמרטוטים, פעם שלישית מעור, פעם רביעית מפלסטיק מכוסה בשבבים, ובפעם האחרונה אינני זוכר כבר, מבדיל או מעופרת. אבל הדרקון זעם נורא ושלח מברק. ובו דרש כי ביום ההולדת שלו ישלחו לו את בת המלך עם סלט מלפפונים. מובן שקמה בהלה נוראה! לא היו חסים על בת המלך, אך איפה אפשר בעונה זו למצוא מלפפונים טריים! ואז למלכנו הכל יכול, ונדלין החמישים, בא לראש רעיון מוצלח - לברר האם אצלי במסעדה אין מישהו שמוכן להרוג את הדרקון. אתה מבין, כבודו, המלך מפחד שהדרקון ירצה לקחת מאתנו פדיון כספי אם

לא נשלח לו את הנסיכה עם הסלט. ואמרתי למלך כי לצערי במסעדה שלי אין כרגע אורחים, אבל אפשר לתת מודעה בעיתון. ומהר התלבשתי ורצתי למערכת של 'עיתון טרם ארוחת ערב'. אבל בדרך עצר אותי זקן אחד ואמר לי 'אל תבזבז כסף על מודעה בעיתון. סע לכפר 'ביצת הצפרדע' לאלמנה שובנקו. יש לה שם בן גונזה. רק הוא יכול להרוג את הדרקון! תעזוב את כל היתר.' כך אמר ונעלם.. ואז מר קונדאר קם, השתחוה ובנימוס אמר "ווכן, כבודו, אני מעז להזמין אתך למסעדה הנהדרת שלי בעיר הבירה, לטעום מיינות יבוא, לאכול ארוחה טובה בסגנון צרפתי ולסעוד גם לפני ואחרי המשימה. אני אשלח מיד מסר לארמון המלך, ואודיע שהסכמת כבר לבוא. כל הכבוד כבודו!" מר קונדאר הלך וגונזה נרדם חזק והתעורר רק למחרת אחרי הצהריים.

"אלה לא חיים אלא עינויים!" הוא קילל תוך שכיבה על התנור "אני לא צריך דבר. רק שיעזבו אותי בשלום בעניין הדרקון הזה! כל איש פשוט היה ברצון הורג אותנו והנה, בלי כל סיבה, המגדת ניבאה את הדרקון דווקא עלי! עכשיו הבית מתמלא אנשים, דופקים בדלתות, מכניסים אוויר קר וכל הזמן מדברים רק על זה: 'גונזה לך להרוג דרקון!' נדמה לי שאמא שוב מדברת עם מישהו בפרוזדור."

הפעם הגיעה שליחה מכובדת מהארמון המלכותי. מאחר שגונזה לא הגיע עד הצהריים למסעדה וגם לא לארמון, המלך כעס ושלח אותה לכפר 'ביצת הצפרדע'. היא באה לבית שובנקו אחרי הצהריים. אבל בפרוזדור היא פגשה את אמא של גונזה, התחילה לשוחח אתה ושכחה על המשימה. עברו ארבע שעות והשליחה עדיין דיברה עם אמא

של גונזה, כשפתאום נפתחה הדלת. על סף הבית עמד המלך ונדלין החמישים בעצמו. לשליחה נחלשו הרגליים מפחד. היא מלמלה דבר מה אך המלך דחף אותה וניכנס לחדר. הכתר התנדנד על ראשו ובשרביט הוא נפנף כמו במקל.

"אלף שדים עליך, גונזה! רד מיד מהתנור! היית צריך כבר מזמן להרוג את הדרקון!" צעק המלך "אם לא תרד ארביץ לך בשרביט שלי כך שמיד תקפוץ מהתנור, תרוץ ולא תעצור עד שלא תעמוד מול אפו של הדרקון! אך, שיאכלו אתך הג'וקים! כבר מוטב להיות חייט מאשר מלך באגדה כזו! הבד השחור שתלוי על כל בתי הבירה עלול להתקלקל מהגשם, והוא עלה הרבה כסף! כולם מחכים שתבוא ותהרוג את הדרקון כפי שציוותה לך מגדת העתידות ואתה מתגלגל כאן כמו חזיר! בגללך אני נאלץ לעזוב את כס המלכות, ולרוץ

כשרק תהרוג את הדרקון! רד! אל תעכב אותי!
אתה רוצה אולי שבגלל העצלנות שלך אמשול
פחות מאשר צריך? לא, אין לי כל עניין במלכות."
"אבל אני לא רוצה לרדת מהתנור, מלכנו הכל יכול"

ולצוות לך ישירות! שיצבות אתך אווז! הנסיכה
בעצמה רצתה להרוג את הדרקון, אבל הרי זה לא
התפקיד שלה! אתה חייב לנהוג כפי שאמרו לך!
תפסיק להציג את עצמך כמו טיפש! רד מיד
מהתנור, קח את החרב הקסומה ובוא אתי אל
מעבר לעיר. ישר אל הדרקון!"
"אבל אני צריך להתלבש קודם, מלכנו הכל יכול"
מלמל גונזה "וחוץ מזה הבטחתי לעצמי שבשום
מקרה לא ארד מהתנור!"
המלך הסמיק מכעס ונפנף בשרביט. אחר כך
התעשת, הוריד אותו ואמר בקול חיבה:
"נו, גונזה יקירי - בוא ונלך! רד מהתנור. דפוק
לדרקון בראש ותבוא לשתות תה אצלנו."
"אך לא, מלכי הכל יכול! אני צריך גם לקבל את
הנסיכה! כך נאמר לי.. " מלמל גונזה.
"אא, אתה יודע גם על כך? טוב, תקבל אותה

המשיך לבכות גונזה.
"אל תרגיז אותי, אלף שדים עליך! רד! אל תתחמק
ואל תחפש תירוצים. רק אתה יכול להרוג את
הדרקון. כך ניבאו לך!"
"אני יודע, מלכי הנדיב. אבל האם אני צריך בשביל
זה להיסחב מי יודע לאן? שיביאו את הדרקון הנה,
הביתה, אתן לו מכה בראש וסוף הדבר. ומהתנור
לא ארד."
"שייקח אתך השד!" רעם המלך והכה בשרביט
בשולחן עד ששבבים התפזרו "מעולם לא ראיתי
פרד עקשן שכזה! חכה, עוד תקפוץ אצלי!"
המלך הרוגז איים עוד בשרביט על גונזה ויצא
החוצה. תוך דקה נשמע רעש של המכונית והמלך
עם השליחה נסעו.
"תודה לאל, התפטרתי מהם" שמח גונזה ונרדם.
אמא חזרה הביתה. היא ביקשה מגונזה שלא יסרב

למלך, אבל גונזה ישן. באה אליהם גם הסבתא של
גונזה ואמרה בקול רועד:
"גונזה, נכדי היקר, תהרוג את הדרקון! הרי יש עוד
אנשים טובים בעולם. עוד ימצא אחד כזה שיהרוג
את הדרקון ממש לפני אפך. והוא יקבל את
הנסיכה, ולא אתה."
למחרת קמה בהלה גדולה בכפר 'ביצת הצפרדע'.
על הכביש המוביל מעיר הבירה הופיעו משרתי
המלך - השומר, השוטר, הרועה והנפח והם הובילו
בחבלים את הדרקון. אמש קיבלו הוראה להביא
את הדרקון לבית של שובנקו. הם הלכו כל הלילה
והתעייפו מאוד. ולמרות שגם הדרקון נחלש מאוד,
כי לא אכל כל הלילה, קשה היה להביא אותו לכפר.
הוא התנגד למלווים אותו ומשך אותם דרך תעלות
ושלוליות. הוא גם גרם לא מעט נזק - קרע את
מכנסי השרד של השוטר ושבר את מקטרת החמר

של הנפח.

כשהביאו את הדרקון לכפר כל התושבים באו להסתכל עליו. כלבי הכפר נבחו על המפלצת וניסו לנשוך אותה. הדרקון היה מבוהל, המלווים העייפים שלו יכלו בקושי להחזיק אותו במקום. למזלם נמצאו כמה אנשים טובים שעזרו להם להכניס את הדרקון לחצר של שובנקו, והמלווים יכלו לנשום בקלות. הם ניגבו בשרווליהם את פניהם המזיעים ושמחו שבסוף הגיעו למקום. השוטר הלך אל גונזה. עכשיו כבר שום דבר לא הפריע לעצלן להרוג את הדרקון. הדרקון הבין שסופו קרוב והוא נשם עמוקות וירק קצף לווהט. הוא התפתל בזעם, הפיל את כל האלה שעמדו בחצר ופירק את דיר העזים. האלמנה שובנקו יצאה והתחילה לנזוף: "ייקחו אתכם כל השדים יחד עם הדרקון שלכם!"

הוא כמו שריפה! הנסיכה תעלה לנו יקר! תעזבו את כל האגדות האלה! המחבר הטיפש הזה ממציא כל הזמן סיפורים חדשים בלתי אפשריים ואנו, האנשים הפשוטים, מוכרחים לנסות לצאת מהם. המבקרים כבר לא פעם כתבו על כך אבל הוא ממשיך בשלו! הנה, המלך בעצמו בא! שיראה במו עיניו מה קורה כאן!"

ובאמת, המלך רץ מהכיכר אל בית שובנקו כדי לתת את ההוראות האחרונות. הכתר זז לו לעורף, הגלימה עם צווארון הסמור נפתחה, ואת השרביט החזיק על הכתף כמו מעדר. באותו רגע מהבית יצא השוטר ומסר למלך שגונזה מתעקש כמו פרד, לא רוצה לרדת מהתנור כדי להרוג את הדרקון. המלך רק הניף את ידיו.

"לא אתווכח עם הבטלן. בואו חבריה, נדחוף את הדרקון ונכניס אותו לחדר. הגיע זמן לגמור אתו!"

נספיק לשעת היתה. אחת, שתיים, דחפנו!" והמלך תפס את זנבו של הדרקון.

"הוד מלכותו, הרי תהרסו לי את הבית" קראה האלמנה "הדרקון לא יוכל לעבור את הדלת."

"ייקח אותו השד!" צעק המלך "שיפרק את כל הבית! נמצא מס כלשהו, למשל עבור גיהוקים, נאסוף הרבה כסף ונבנה לך בית חדש. שימו לב, תזיזו את פניו של הדרקון שמאלה. עוד קצת! ועכשיו.. אחת, שתיים.. לדחוף!"

כל הכפר עזר למלך ולמשרתיו. הילדים שרקו, הזקנות זעקו והזקנים איימו על הדרקון במקטרות. הדרקון לא הספיק להתנגד למאמץ הזה ואז הקיר נשבר, והלבנים נפלו לתוך החדר, יצא עשן, התרומם אבק ומחצית הדרקון נדחפה לתוך הבית. המלך רץ לחלון וקרא לגונזה שעכשיו יכה בדרקון בדבר כלשהו. וגונזה מלמל שראשו של הדרקון

עדיין רחוק והוא לא יכול להגיע אליו. הוא ביקש שהמלך יזיז את הדרקון קצת יותר קרוב אליו. "שד אצלן!" חרק המלך בשיניו. הוא לקח מגרפה, הרים את ראשו של הדרקון והזיז אותו אל גונזה. הדרקון התפתל. לקח זמן עד שהמלך הצליח להגיש את ראשו של הדרקון לידו הימנית של גונזה. ועכשיו הגיע הרגע ההיסטורי. גונזה נתן לדרקון מכה בראש. הדרקון התנדנד, נפל על הרצפה ומת. המלך נשם ברווחה, הוריד את הכתר, ניגב את מצחו והתחיל לחפש בכיסים. "עוד צרה" קרא "רציתי לתת לכם, חבריה, קצת כסף לתה ושכחתי את הארנק על המזנון. אבל אל תדאגו. אתן הוראה לשחרר אתכם ממיסים. ועכשיו עלי לחזור לבירה. אני חייב להודיע שהדרקון הרוג

והנסיכה השתחררה. כל טוב לכם."

אחר הצהריים בבירה התחילה חגיגה גדולה. תזמורות כלי נשיפה הלכו ברחובות וניגנו שירי לכת שמחים. במקום בדים שחורים על כל הבתים הופיעו דגלים צבעוניים. מי שרצה יכול בכסף שלו לאכול בכל מסעדה כמה שרק רצה. תהלוכה גדולה עם מוסיקה ודגלים הגיעה לכפר 'ביצת הצפרדע'. האנשים בירכו את גונזה על נצחונו, רצו לעלות על הגזוזטרה ולשאת נאומים, אך בכל הכפר לא מצאו אף גזוזטרה אחת.

גונזה הודיע שהוא לא ילך לשום מקום, ואפילו לא יזוז ממקומו. הוא שמח שגוויית הדרקון, שנשארה לבדיקה, עדיין חוסמת את הכניסה לבית. התהלוכה החגיגית עברה סביב הבית של שובנקו והאנשים קראו לתוך החלון "הידד לגונזה, אביר אמיץ, משחרר את הנסיכה האהובה שלנו!"

גונזה שכב על התנור וקילל-אפילו אחרי העבודה הקשה כזו לא יכול היה לנום בגלל הרעש! הוא שמח כאשר התהלוכה עזבה את הכפר. אחר כך באו שוב השוטר, הרועה, השומר והנפח לקחת את הגווייה. הנפח יעץ לגונזה להשאיר לעצמו את ראשו של הדרקון, כדי שיוכל להוכיח, אם יהיה צורך, שהוא זה שהרג אותו.

האלמנה שובנקו הזמינה בנאים שחיזקו את הקיר, תיקנו את הבית ובנו מחדש את דיר העזים. "צריך לסדר הכל שיהיה חזק. הבית צריך להחזיק עד הנשואים" התבדחו הבאנים.

אבל אמא שובנקו, למרות שרטנה "הדרקון הזה עשה לי נזק גדול" חייכה במחשבה שגונזה שלה יהיה חתן של נסיכה ממשית. הבית שלה נראה עכשיו כמו צעצוע. היא ניקתה היטב את הכיריים ופנים התנור. אפשר יהיה לאפות עוגות לחתונה.

אחרי שהאלמנה גמרה את כל ההכנות שאלה את גונזה בעדינות האם אינו מתכוון ללכת לארמון המלך לאירוסין. גונזה ענה שלאירוסין יש לו עדיין מספיק זמן. הוא רק עכשיו הרג את הדרקון ואמא כבר דוחפת אותו לחתונה ולא נותנת לנוח כמו שצריך. "חוץ מזה" הודיע לה גונזה "לא אלך בכלל לשום אירוסין ולשם שטויות כאלה בשום אופן לא ארד מהתנור."

האם החליטה לעזוב אותו בשקט ולחכות שבנה יחכים. גונזה ישן ימים שלמים ואף פעם לא הזכיר את הנסיכה. השכנות התחילו לצחוק מאמא שלו - היא לשווא ניקתה את הכיריים, לא תהיה כל חתונה. אך האלמנה החכמה לא רבה אתן. שירכלו כמה שהן רוצות. מה שניבא לבנה חייב להתקיים. גם בארמון המלך חיכו שגונזה יבוא עם השדכנים לאירוסין. מדי יום ניקו את החלונות ואפו עוגות.

לאנשי החצר נאמר לצאת מול החתן עם קנקן בירה. אך גונזה לא הופיע. המלך קילל, המלכה רטנה. רק הנסיכה לא דאגה בכלל. היה לה ביתן קיץ על חוף הנהר והיא בכלל לא חשבה על גונזה. נכון, היא ידעה שתתחתן אתו ושהוא יהיה המלך, אך כל עוד לא סוכם השידוך היא בכלל לא חשבה על החתן.

אחרי שבועיים שוב הגיעה השליחה מארמון המלך לביתה של שובנקו. היא מסרה בסוד שהמלך כועס על גונזה ומתכוון לשלוח אליו את השוטר. האלמנה נבהלה - אנשים עוד יחשבו שהבן שלה הוא מרדן והיא התחילה לבקש מגונזה ללכת לארמון, אך לשווא.

וכעבור שלושה ימים הגיע לבית שובנקו השדכן המלכותי הזקן. הוא פגש את האלמנה בדיר העזים ויעץ לה לחשוב על חתונת בנה אם הוא בעצמו לא

מתכוונן לכך. אחר כך הוא ניגש לגונזה בחדר.
"לכל הרוחות, גונזה, מה אתה עושה? למה אינך
הולך לאירוסין?" צעק "הרי זו בושה גדולה! אתה
מבין במה הדבר מריח? יתאספו יחד המלכים,
אחד מהם יתחיל ללעוג למלך שלנו ומיד תתחיל
מלחמה! אתה, גונזה, חייב מיד לצחצח את נעליך
וללכת לארמון! אל תהיה טיפש! הנסיכה יפהפייה,
סמוקה כמו ורד, ישרה כמו צפצפה וקלה כמו עיזה!
היא טיילנית, לעולם לא מפסידה במשחקי קלפים,
יורה בדיוקנות מתותח, בזריזות מעיפה מטוס,
מנגנת על פטיפון ועל מפוחית, ואצלה על המדף
המון פרסים מכדורגל, ממרוצים ומקפיצות מוט.
הכינו כבר את הנדוניה שלה - בגדים תחתונים,
שני חדרים ומטבח בארמון המלך ובית קיץ בהרי
פדישובקה. והמלך רמז לי שהוא לא מתכוון למשול
יחד אתך, ושתמשול רק כשזה לא יהיה לך קשה

מדי. אז מה תומר, גונזיק?"
"לא כלום, סבא. אין לי כל חשק למשול. ועכשיו
כואבות לי הרגליים" קרא גונזה.
"ואל תפחד, גונזה! שמע לבן אדם מנוסה. מספיק
לי להביט רק פעם אחת על האדם כדי לדעת למה
הוא מסוגל. לפי הנימוסים שלך רואים שתהיה
שליט נהדר. שאמות כאן במקום אם אני משקר.
תתכוון ברוחך גונזה ובוא מחר למלך. ועכשיו אני
הולך. כל טוב לך, להתראות מחר בארמון המלכותי
שלכם!"
אבל מה! קל לספר סיפור אבל לא קל לרדת
מהתנור! אמא שובנקו בקושי עמדה על רגליה
מפחד שעוד מעט ותבוא זינזאנה לקחת את גונזה.
היא בדמעות ביקשה מבנה ללכת לכלה שלו. הוא
הקשיב לה והסביר ששום דבר לא יקרה לו, כי
מגדת העתידות כבר אמרה שהוא יהיה המלך

ויתחתן עם הנסיכה. צריך רק לשכב בשקט ולחכות. אך זה לא הרגיע את האלמנה. היא כל הזמן חשדה שאוט-אוט יגיע המלך המרוגז ומהמחשבה זו היא כמעת והתעלפה. והיא גם לא טעתה. יום אחד, כשהאכילה את גונזה בכופתאות וכרוב, לחדר ניכנס המלך ונדלין החמישים. בידו הימנית הוא החזיק את השרביט שבה רצה להפחיד את גונזה. הוא הביט על העצלן ואמר בחומרה:

"שמע, גונזה, אני רוצה לשוחח אתך סופית ובתבונה. אתחלק אתך במשילה אם תרצה. נמשול ביחד. אני עד הצהריים, אתה אחרי הצהריים. במילים אחרות, נמשול כפי שיהיה לך יותר נוח. לי כבר קשה לנהל את הממלכה. אתה הרי לא תרצה שאמסור את השליטה למישהו אחר. ויוצא שתהיה המלך השני, וכך תתרגל ותצבור ניסיון, ואחר כך

נעשה ממך מלך ראשי ואמיתי. עכשיו תארוז את חפציק ובוא אתי לארמון!"

"ואולי, הוד מלכותו, אמשול מהתנור הזה? כאן חמים, מספיק מקום גם בשביל הנסיכה. אני, הוד מלכותך, לא ארד מכאן לעולם!"

המלך רצה כבר להתנפל על גונזה, אך אז הדלת נפתחה שוב ובחדר של שובנקו הופיעה הנסיכה פודריקה. וי! אפילו המלך בעצמו נבהל! הנסיכה החווירה, פתחה רחב את עיניה ובקושי מנעה מהזעם שלה להתפרץ. לאמא שובנקו נראה שהנסיכה מרוב כעס תפרק במבטה את התנור שמתחת לגונזה. אך היא נעמדה במרכז החדר, הביטה בחומרה על החתן וקרא בקול חזק כמו מרמקול:

"רד מהתנור! לך מיד למשול!"

תאמינו או לא תאמינו אבל זה קרה, כי אז גונזה

לפניו את גונזה. הוא רץ לבירה כה מהר שרק עקבי
הרגליו נראו. והוא הגיע לארמון עוד לפני המכוננית.
כך הצליחה הנסיכה להוריד את גונזה העצלן
מהתנור!

קפץ מהר מהתנור, נעל את נעלי העץ שלו, לקח
כובע ורץ לדלת. המלך הביט אחריו ולא האמין
לעיניו. וכשהמלך עם הנסיכה נסעו במכוננית ראו